

# ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 196

гр. Пловдив, 21.02.2023 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, II СЪСТАВ**, в закрито заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Нина Ив. Кузманова

Членове: Веселин Д. Хаджиев  
Иван М. Минчев

като разгледа докладваното от Нина Ив. Кузманова Въззивно частно наказателно дело № 20235300600200 по описа за 2023 година

Въззивното производство е образувано по реда на чл.243, ал.7 от НПК.

Обжалвано е определение на РС-Пловдив, постановено на 05.01.2023г. по ЧНД №6904/2022г., с което е потвърдено Постановлението на РП-Пловдив за прекратяване на наказателното производство по д.п. №93/2021г. по описа на ОСлО -гр. Пловдив, водено за престъпление по чл.134, ал.1, т.1 вр. чл.128, ал.2 вр. ал.1 от НК.

Недоволен от определението е останал жалбоподателя З. Т. С., който, чрез повереника си –адв. л., обжалва същото с искане за отмяна и връщане на делото на прокурора за допълнително разследване и с указания по приложението на закона. Излагат се доводи за неправилна оценка на събраните доказателства, непълнота на същите, в точност, непълнота на експертните заключения относно последиците от по-ранното провеждане на преглед на пострадалия в лечебно заведение. В тази връзка основните възражения са за неправилен и прибързан извод за липсата на причинно - следствена връзка между поведението на медицинските специалисти и претърпяното от пострадалия С. увреждане.

Пловдивският окръжен съд, след като провери обосноваността и законосъобразността на постановеното определение и във връзка с направените оплаквания, прие за установено следното :

Жалбата е подадена в срок, от легитимирано за това лице, поради което се явява ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С постановление от 15.11.2022г. Районна прокуратура - Пловдив е прекратила наказателното производство по д.п. № 93/2021г. по описа на ОСЛО- Пловдив, водено за престъпление по чл.134, ал.1, т.1, вр. чл.128, ал.2 вр. ал.1 от НК, като е прието, че от събраните доказателства не се установява да е осъществен състав на престъпление от общ характер.

За да потвърди атакуваното постановление, първоинстанционният съд е възприел изводите на прокурора, че са налице основанията на чл.24, ал.1, т.1 от НПК за прекратяване на образуваното наказателно производство. Изложените съображения обаче не се споделят от настоящата инстанция.

По делото е безспорно установено мястото, времето и начина на получаване на нараняването, довело впоследствие до усложнения, в резултат на които се е стигнало до ампутация на долен ляв крайник на пострадалия З. С.. Установено е от приложените писмени доказателства какво е било здравословното състояние на пострадалия С. към момента на травмата, описани са подробно в изготвените съдебно-медицински експертизи множество тежки хронични заболявания, измежду които захарен диабет тип II, ХАНК-хронична артериална недостатъчност на крайниците, ХОББ-хронична обструктивна белодробна болест и т.н. Разпитаните по делото свидетели установяват какви са били предприетите медицински грижи по отношение на пострадалия след получаване на травмата на 2-ри пръст на левия крак, както от страна на медицинския персонал в Затвора-Пловдив, така и извършените болнични манипулации. По делото са назначени три комплексни съдебно-медицински експертизи/първоначална, допълнителна и повторна/, които са изследвали здравния статус на пострадалия З. С., диагностицирането на увреждането и как е протекло заболяването, довело до ампутация на долен ляв крайник. В тази връзка, доказателствата, а и изводите на експертите, не са противоречиви.

За да прекрати производството по делото, прокурорът, а впоследствие и районният съд, са кредитирали изцяло заключението на повторната СМЕ-за, изготвена от вещите лица Г., К., П., Р. и С./ на л.80-106, т.5 от д.п./, където при отговор на въпрос 6, вещите лица са посочили, че на фона на тежките съдови усложнения на база на дългогодишен некомпенсиран метаболитен

синдром и диабет, с поява и на ХАНК, до ампутация така или иначе е щяло да се стигне, като разликата при навременното диагностициране на диабетната гангрена е тази, че ампутацията е щяла да бъде извършена около 1 месец по-рано, с което болките и страданията на С. щели да бъдат по-кратки. Въз основа на това заключение, е направен извод за липса на причинно-следствена връзка между поведението на медицинските специалисти и загубата на крака от пострадалия С.. Същевременно, по отношение правилното диагностициране на травмата на пръста на долен ляв крайник от м.май 2018г., което от експертна гледна точка е отключващия момент за развитието на инфекциозните процеси, вещите лица са отговорили, че е било *силно подценено* конкретното здравословно минало на З. С., въпреки че е имало знание за това, а именно че същият не е здрав индивид, а е болен от диабет и то с лоши лабораторни показатели. В този смисъл, вещите лица заключават, че предприетото лечение *е било адекватно, но като за здрав човек, а спрямо субективните оплаквания на С. и клиничната картина на неповлияваща се от лечението инфекция, е било неадекватно*, в смисъл, че веднага е трябвало да бъде изпратен във външно специализирано болнично заведение за уточняване на започналата инфекция, която е била предвестник на тежкото усложнение-диабетна гангрена. При така направените изводи, несъмнено заключението на повторната СМЕ –за, се явява недостатъчно пълно и обстоятелствено по отношение на направения извод, че дори и при навременно диагностициране би се стигнало до същия резултат. Иначе казано, този извод на експертите е обоснован единствено с дългогодишните здравословни проблеми на пострадалия, като същевременно се приема, че точно тези проблеми са били силно negliжирани при първоначалното диагностициране и лечение на травмата на пръста на левия крак. В тази връзка, настоящият съдебен състав приема, че липсва конкретен и категоричен отговор на въпроса **какви биха били последиците от по-ранно/своевременно/ привеждане на пострадалия в болнично заведение за преглед и лечение**. Още повече, че самите експерти приемат, че заболяването при С. е протекло поетапно, с постепенно влошаване на състоянието и настъпване на инфекциозно усложнение, а самият пострадал е бил лекуван в условията на Затвора доста продължително време единствено с промивки с калиев перманганат. С оглед на това, напълно резонно е възражението в жалбата, че липсва анализ на **значението на прилагани в по-**

ранен етап методи на диагностициране на проблемите с кръвоснабдяването на крайника /посочени в пункт 7 от жалбата/ и по-ранно започване на антибиотична терапия с методи на болнично лечение, както и дали при това положение би се стигнало до същите усложнения. При липсата на конкретни и ясни отговори на тези въпроси, които не са били поставени на експертите при формулиране на задачата им, то изводът, че до ампутация на крака на пострадалия С. така или иначе е щяло да се стигне, остава недостатъчно обоснован.

При така установеното изводите на прокурора, възприети и от районния съд, че липсва причинно-следствена връзка между действията или бездействията на медицинските специалисти и настъпилия вредоносен резултат, са прибързани и необосновани. Изводите, че въпреки неадекватното лечение в Затвора, пострадалия З. С. е имал възможност сам да посети болнично заведение, предвид лекия режим на изтърпяване на присъдата, са неубедителни и не променят направените по-горе изводи, доколкото пострадалият в условията на пенитенциарното заведение е следвало да разполага с навременен и адекватен достъп до медицинска помощ, а в случая изискваща се специализирана такава. Според въззивния състав, изясняването на посочените по-горе въпроси, както и на всички други, които възникнат в хода на разследването, следва да бъде предмет на *допълнителна* съдебно-медицинска експертиза, изготвена от вещите лица изготвили последната /петорна/ СМЕ-за, тъй като въпросите не са били поставени на обсъждане до момента и няма основание да се приеме, че вещите лица биха били обвързани или предубедени при депозирането на заключение. Ето защо, самата експертиза следва да бъде по-обстоятелствена, включваща отговор и на поставените в настоящото определение въпроси, с цел изясняването на спорните такива, даващи основание да се направи категоричен отговор за липсата или не на причинна връзка между деянието и настъпилия резултат. За установяване на обстоятелства от обективния състав на престъплението по чл.134, ал.1 от НК не е достатъчно да се приеме единствено, че са изчерпани всички терапевтични възможности преди да се пристъпи към ампутация на крака, а и дали е подходено с нужната грижа и внимание при проследяване на травмата преди да се стигне до загубата на крайника.

Предвид изложеното по-горе, настоящата инстанция намира, че постановлението на РП-Пловдив за прекратяване на наказателното

производство се явява прибързано и направено въз основа на проведено недостатъчно пълно разследване. Неправилно с оглед на това се явява и обжалваното определение на Районния съд-Пловдив, което следва да бъде отменено, а делото върнато на Районна прокуратура-Пловдив за допълнително разследване при спазване на указанията в мотивната част на настоящото определение. Мотивиран от гореизложеното Пловдивският окръжен съд,

## **ОПРЕДЕЛИ:**

ОТМЕНЯ определението от 05.01.2023г., постановено по ЧНД № 6904/2022г. по описа на Пловдивски районен съд, X наказателен състав.

ОТМЕНЯ постановлението на Районна прокуратура-Пловдив от 15.11.2022г. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство №93/2021г. по описа на ОСлО- гр.Пловдив водено за престъпление по чл.134, ал.1, т.1 вр. чл.128, ал.2 вр. ал.1 от НК и ВРЪЩА делото на РП-Пловдив за допълнително разследване, като се изпълнят указанията, дадени в мотивната част на настоящото определение.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_